

5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Prohlédnout, opravdově vidět, to znamená vidět Kristovým pohledem, optikou jeho srdce. Přesněji řečeno, správně vidíme jen čistým srdcem, ale úplně nejlépe vidíme Kristovým srdcem.

Biskup Josef Hrdlička

Úvodní slovo

Milí farníci!

za pár dní jsou zde Velikonoce, a brzy po nich je tradiční termín naší farní pouti. Rád bych Vám sdělil pár slov k jednomu i druhému.

Nejprve k Velikonocům. Dále v tomto čísle najdete pořad bohoslužeb, který letos obsahuje novinku: Velkopáteční bohoslužba k připomínce umučení Páně bude už

v 15 hodin. Liturgické slavení se tak snaží přiblížit době Kristovy smrti na kříži. Věřím, že tak jako jsme si kdysi zvykli na noční vigílii, rádi uctíme Kristův kříž při této bohoslužbě; nejen proto, že to tak požadují liturgické knihy, a že už pár let máme na Velký pátek pracovní volno.

A pak – farní pouť 8. května, ta je už dobře zavedenou tradicí. Po poradě s farní radou jsem rozhodl (a vím, nemusí to každého jen potěšit), že pro letošek změním cíl naší pouti, a připojíme se k pouti ostatních

brněnských farností do Křtin. Vím, bývá to pro nás takový Farní den, příležitost se setkat a něco spolu prožít. O to, myslím, nepřijdeme. Navíc budeme mít příležitost setkat se s lidmi z dalších farností brněnského děkanství, rozšíříme obzor a snad i srdce. A o Farní den nepřijdete. Po loňském neúspěchu v čase povodní jej na podzim chystáme znovu, poznačte si už nyní datum: neděle 14. září odpoledne.

Zpět k pouti: Letos se koná už po třicáté, a kdo sleduje Jubilejní rok, ví, že Křtiny jsou jedním z jubilejních míst v naší diecézi, kde lze získat plnomocné odpustky Svatého roku. Staňme se i my „poutníky naděje“, jak k tomu vyzývá papež František. Poutní mši svaté bude ve Křtinách předsedat emeritní brněnský biskup Vojtěch. Vychází se v 9 hodin z Obřan a pro ty, kteří to potřebují, objednáme tak jako jiné roky zvláštní autobus. Podrobnosti včas oznámíme.

Dovolte mi popřát Vám požehnané Velikonoční svátky Kristova umučení a vzkříšení.

Váš farář Jan Mráz

Informace

• **Pořad bohoslužeb** a možnosti slavení svátosti smíření v našem kostele je na poslední straně. Všechny bohoslužby lze sledovat online na prenosy.svtomas.net nebo youtube.com/svtomasonline.

• **Velkopáteční koupání** proběhne opět na přehradě, sraz v 9 hodin na Kozí horce. Koupání není podmínka, teplý čaj v termosce a ranní setkání s ostatními je také příjemné. Všechny srdečně zveme.

• **Křížová cesta.** Zveme všechny farníky na tradiční křížovou cestu v přírodě. Sejdeme se na **Velký pátek** 18. dubna v 9.30 hodin, tentokrát na Kozí horce z důvodu uzavření obory nad Chudčicemi. Upozorňujeme, že terén není vhodný pro kočárky.

• **Poděkování.** Moc děkujeme všem, kteří pomohli s velkým předvelikonočním úklidem našeho kostela. Díky jim je kostel na největší svátky dobře připraven.

• **Noc kostelů.** Ve středu 23. 4. po večerní mši svaté se setkají v sakristii našeho kostela dobrovolníci, kteří se chtějí podílet na organizaci letošní Noci kostelů. Ta proběhne v pátek 23. 5. Kdo má čas a chuť, připojte se k nám!

• **Farní pouť** bude tradičně 8. května a netradičně do Křtin.

www.brnenskapesipoutdokrtn.cz

• **Farní den** proběhne v neděli odpoledne 14. 9. 2025 v zahradách pod Petrovem. Detailní program akce bude oznámen začátkem září, rezervujte si prosím čas pro setkání naší farnosti. Srdečně vás zveme.

Rozhovor s o. Lukášem

O. Lukáš Janoušek působí v naší farnosti od července 2024. O prázdninách prožil tři týdny v USA, kde měl možnost poznat místní církve a farnosti s českými kořeny. Ale tentokrát bychom se ho chtěli zeptat na jeho zkušenost, kterou získal v Kláštore pod Znievom v komunitě Dobrý Pastier na Slovensku.

Otče, když jste byl ještě bohoslovec ve třetím ročníku, zvolil jste si formační rok v prostředí lidí bez domova, chudých a potřebných, kteří neměli tolik štěstí. Proč?

Musím se přiznat, že jsem neměl k lidem na okraji společnosti nějaký blízký vztah. Je pravda, že jsem mohl vidět projevy lásky mých rodičů, když např. vzali na Štědrý den k nám domů někoho osamoceného nebo žijícího na ulici. Více jsem se ale k nim přiblížil až jako student v Brně. Bylo to vždy spontánní. Vnímám jsem, že nemám problém s lidmi navázat kontakt a mluvit o jejich problémech. I když mé rozhodnutí ke kněžství vychází z osobního vztahu s Bohem, tato setkání a zkušenosti byly něco, co mě podpořilo ke kněžské službě. A také skutečnost, že kněz má být pro všechny. V té době jsem zjistil, že jsou kněží, kteří zasvětili život lidem chudým a na okraji. V kněžském semináři dostávají bohoslovci možnost studia v zahraničí. Nejčastěji studují v Římě nebo poslední dobou v Irsku. Měl jsem v sobě myšlenku, že bych místo toho požádal o možnost být právě u o. Vlado Masláka, který dělá speciální pastorační práci. Představení semináře, a především potom o. biskup Vojtěch, mě podpořili, a tak jsem prožil formační rok na Slovensku.

Měl jste nějakou představu, co Vás tam čeká?

Ještě jako student v Brně jsem poznal některé kněze na Slovensku, kteří takto slouží. Mezi nimi byl i o. Vlado. Navštívil jsem ho asi dvakrát, takže jsem trochu znal to prostředí a nastavení. Je ale jasné, že jsem to neznal nijak do hloubky, zevnitř. Měl jsem očekávání a moc jsem se na to těšil.

Jak ta komunita funguje, na jakém principu?

Stručně popíšu, jak toto dílo začalo. O. Vlado dostal možnost sloužit ve starém klášteře, kam postupně přicházelo čím dál více lidí. Každý rok jich přibylo asi 50. Ty začátky nebyly vůbec jednoduché, a to je dobře, protože pokud začíná nějaké Boží dílo, neobejde se to bez těžkostí. Postupně to ale vyžadovalo nějaký systém. Bylo třeba stanovit denní řád a promyslet, co je vlastně potřeba. Začalo se tvořit společenství, které našlo svůj smysl

v duchovním životě, tedy modlitbě, práci a společném utváření vztahů. Tím, jak lidé přibývali, začaly se kupovat další domy a farmy. V současnosti má toto sdružení asi 16 míst a stará se asi o 800 lidí. I když je těžké určit přesný počet, protože ten rozsah pomoci je velký i za hranicí samotného sdružení. Hlavní myšlenka je pomoci každému, kdo přijde, zajistit mu základní potřebu, ukázat mu nějaký smysl života a přiblížit ho k Bohu. Stává se, že někteří už ani nechtějí odejít, protože nemají kam jít a zde našli rodinu, jiní to zkouší a často se vrací. Jsou i případy, že se vrátí do normálního života.

Jaká byla náplň Vaší práce? Jak jste s o. Vladem spolupracoval?

Než jsem tam nastoupil, poprosil jsem, jestli můžu být v blízkosti o. Vlada. Vidět, jak slouží, jakou má zkušenost. Po večerech bylo více času se na věci ptát a povídat si. Vlastně jsem ale dělal všechno, co bylo třeba. Někdy jsem měl na starost skupinu chlapů a měl dohlížet na práci. Jindy jsem se k nějaké skupině připojil. Jednou mě poslal na pár dní do jiné komunity víc do hor, kde jsem dával pozor, aby se nic nestalo. Ve volnějším čase jsem se s lidmi setkával, povídal si o jejich životě. Mnoho z nich přišlo z vězení, bojovali se závislostí apod. Postupně se mi otvírali a svěřovali se se svými těžkostmi .

I to byla pro mě velká zkušenost. Samozřejmě jsem pomáhal s liturgií (mše svaté na různých místech, modlitby). A při tom jsem měl studovat.

Fakulta mi totiž schválila individuální studium. Hodně zkoušek jsem ale dodělával po mém příjezdu do Olomouce. Ke konci pobytu mi přibyla starost o skupinu Ukrajinek. Vícekrát se stalo, že jsem vezl lidi v nouzi z Česka na Slovensko. Ale o tom se raději více zmiňovat nebudu.☺

Co Vám ten rok dal osobně, pro Váš život, povolání?

Ten čas byl velkým požehnáním. Asi můžu říct, že jsem to hodně prožíval. Člověk zjistí, na co má, zároveň získá novou zkušenost a taky si udělá osobní názor. Tato služba je náročná, ale velmi krásná. Každý den se mu nabízí prokazovat milosrdenství, a to je velká síla. Je krásné, když člověk přijme svůj úkol v životě, ať už je sebenáročnější. Bůh k tomu dá milosti a sílu. A i když teď rozjímáme o krásné službě a darování se, člověk si připomene, že bez Boha nezmůže nic. Jedná se o umění modlitby a služby, a k tomu budeme stále dorůstat. Jinak se rád na to místo vracím a s o. Vladem jsem stále v kontaktu. Děkuji Bohu a Panně Marii, že jsem mohl takovou zkušenost prožít.

Děkujeme za rozhovor a přejeme Vám Boží pomoc a požehnání i přímluvu P. Marie ve Vaší službě nám farníkům a všem, se kterými se budete setkávat.

redakce

Z farní charity

Milí čtenáři Tomáška!

Zdravíme vás na stránkách Tomáška na začátku Svatého týdne, ve kterém si připomínáme neuvěřitelné tajemství: Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Boží obdarování je pro každého člověka. Chtěli bychom proto připomenout i ty nejpotřebnější, kteří nám možná často nejsou úplně příjemní, ale přesto jsou to naši bratři a sestry. Náš poněkud hlučný bezdomovec Petr je momentálně v nemocnici a čeká ho rehabilitace po operaci. Vzpomeňme na něj v modlitbě.

Dary

Vaše příspěvky do charitní pokladničky jsme použili takto:

LL – Likvidace lepry	2 000 Kč
Světlo pro svět – prevence a léčba slepoty a systémová podpora osob s postižením v rozvojových zemích	2 000 Kč

Přejeme vám požehnaný závěr postní doby a velikonoční radost ze vzkříšení našeho Pána.

Dobrovolníci farní charity

Tomáškovský ples 2025

Manželé se chystají na ples, když za tátou přijde syn a ptá se: „Tati, proč se indiáni malují?“ Táta: „To dělají, když jdou do boje.“ Syn: „Tak si dej pozor na mamku, už hodinu stojí před zrcadlem.“

V sobotu 22. 2. 2025 se uskutečnil pravděpodobně 27. ples naší svatotomské farnosti. Organizace probíhala ve spolupráci poměrně početné skupinky farníků, kterým pak přišli na pomoc další ještě početnější pomocníci. Proto nechci nikoho jmenovat, abych seznamem nepřesáhl počet povolených normostran. Ale pro mě je velmi cenné a příjemné zjištění, že se najde tak početná skupina dobrovolníků, kteří dlouho chystají, shánějí, připravují, obíhají, nakupují, prodávají, potom chystají sál, zdobí, uvádí, starají se o program a kdejakou maličkost, a pak si sami také zaplatí lístky a mají radost, když je v sále dobrá atmosféra a lidem se líbí a farníci se příjemně baví.

Začátek plesu byl stanoven na 19.00 hod. Ti, kteří byli připraveni, přišli včas. Ti, kteří až pozdě zjistili, že šaty se jim od posledního plesu značně srazily a museli hledat náhradní řešení, přišli vzápětí.

Po příchodu do Salesiánského střediska v Žabovřeskách, kde se ples konal, si hosté v klidu odložili

svrchní šat. A potom je už čekalo nevšední a pestré rozkoukávání. Tu šenk s pivem, tamhle stoleček s vínem, tudle bar s míchanými nápoji, vpředu nachystaná pestrá tombola, na okraji výdejní okénko na večeri a na stole připravené koláčky. Všichni tedy natěšeně čekali na oficiální zahájení plesu, kterého se ujal náš pan farář Jan Mráz. Na akci přišel i otec Hověz a v průběhu večera jsme na chvíli zahlédli také bývalého kaplana Pattyho.

Pak již zahájila kapela Golden delicious první sérii tanců. Letos se žádné vyčkávání nekonalo, parket byl hned plný, a tak tomu bylo po celý večer. Taneční série přerušoval program. Varietní vystoupení manželů Moravcových. Dále taneční vystoupení, včetně výuky tanců, které zajistila Veronika Švandová. Malá tombola. Velká tombola i s tradiční krůtou, kterou nevím, kdo už vyhrál, ale já to nebyl. U toho všeho stíhat večeri, objednávat si pití, vykládat s kamarády, kterých tam bylo tolik.

Půlnoční překvapení zajistil Martin Jakubíček s působivým pejskem a kočičkou. Nepříjemným bodem programu bylo ovšem Zakončení plesu. Pro hosty to znamenalo opustit sál a pro pořadatele uklidit stoly, židle, dát celý sál do původního stavu.

Smysl akce byl však naplněn. Šlo o to, aby se farníci potkali i jinde než v kostele a aby se trochu zamíchala farní společnost rozdělená podle nedělních mší. Aby se společně pobavili a bylo jim spolu dobře. A to za mě a okolí musím potvrdit, že se skutečně podařilo. Jen je škoda, že to kolem mne všechno tak stárne, ale co se dá dělat.

Já se tedy těším za rok a budu doufat, že se atmosféru na příštím plese zase podaří vyladit tak skvěle jako letos. A že bude ples opět vyprodaný. Organizátoři díky!!

Kali

Postní doba s malými dětmi v našem kostele

V postní době se většina z nás různými způsoby připravuje na blížící se Velikonoce, ať už formou půstu od různých dobrot, alkoholu nebo třeba sociálních sítí, anebo častější modlitbou a přijímáním svátostí. I letos se nám podařilo zorganizovat pravidelné křížové cesty v úterý před dětskou mší svatou, které doprovází svým zpěvem naše schola v čele s Jájou Zukalovou. Jednoduché texty předčítají nejmladší školáci v doprovodu maminek, připojit se může v průběhu putování po kostele kdokoli z příchozích. Během kázání na dětské mši nás v době postní postupně navštívili někteří aktéři této události –

od Piláta, přes Šimona z Kyrény až po sv. Veroniku. Poslední společnou cestu prožijeme v úterý 15. 4. od 17.00, všichni jste srdečně zváni!

Na nedělní deváté mši svaté sice musí v době postní děti oželet tradiční bonbónové odměny, zato se koná i nadále pravidelná katecheze, kde se snažíme přiblížit události z Evangelia nebo aktuální svátky formou vhodnou pro nejmenší děti i mladší školáky. Z přiložených fotek vidíte, že jsou aktivity občas spíše pohybové, jindy vzorně naslouchají výkladu i nejmladší posluchači.

Již tradičně si prostor na křížovou cestu a zpověď vytvořily také maminky z naší farnosti, které se schází v rámci modliteb matek. Jedno z těchto postních setkání proběhlo za účasti pana kaplana Lukáše Janouška v liduprázdném kostele, kde nikoho nerušilo pobíhání batolat ani vřískání miminek, a naopak jsme prožili v tomto radostném společenství hlubokou společnou modlitbu.

Veronika Veverka Papoušková

Národní pouť Řím 2025

NÁRODNÍ POUŤ DO ŘÍMA

28.-30. BŘEZNA 2025

V termínu 28. – 30. března 2025 proběhla Národní pouť českých a moravských diecézí do Říma ve Svatém roce 2025. Za naši farnost se jí zúčastnili Petr a Helena Hanákoví. Nikoho dalšího z farnosti sv. Tomáše jsme v Římě nepotkali. Přidali jsme se k farnosti sv. Jakuba, s jejímiž farníky jsme celou pouť absolvovali. V tyto dny jsme v Římě potkali skupiny farníků ze Židenic, z Bílovic, od

jezuitů, z Ochoze u Brna, z Tišnova, z Třebíče, ze Žďáru nad Sázavou i z Modřic s Tomášem Princem Holým. A pak také pět tisíc poutníků z celé České republiky.

Řada z vás jste tuto událost sledovala v televizi NOE či na České televizi. Proto jen krátce shrnu, že zahájení pouti začalo v pátek v Lateránské bazilice. Odpoledne pak v bazilice sv. Pavla za hradbami proběhla společná křížová cesta. V sobotu jsme se společně zúčastnili mše sv. v bazilice sv. Petra. V sobotu neproběhla připravovaná audience s papežem Františkem ze zdravotních důvodů, proto jsme si vyslechli zdravici papeže Františka. Po bohoslužbě jsme se pomodlili modlitbu za vlast u oltáře sv. Václava a zazpívali českou hymnu. V neděli pak byla pouť ukončena v bazilice Santa Maria Maggiore. Zde jsme se z kapacitních důvodů museli rozdělit do dvou skupin. Takže byly slouženy dvě mše sv. Na závěr proběhlo zasvěcení Panně Marii. Do všech bazilik probíhaly bezpečnostní

kontroly a do všech jsme vstupovali „Svatou branou“.

V katedrálách jsme viděli mnoho přítomných věřících, ale modlíme se za to, aby z nás všech ta pompenost rychle vyprchala a zůstala v nás hloubka zážitku s Bohem.

Já s Helenkou jsme se snažili využít čas i procházkami po Římě, např. uličkami Trastevere či středem města. A později, kousek za Pantheonem, jsme objevili super občerstvení – např. za breakfast byla cena 2,5 Euro za croissant a kafe bez limitu, což mne nekafáře velmi potěšilo. Nicméně čisté toalety i s prkénkem nejsou rozhodně v místních podnicích samozřejmostí, a tak jsme si této chvílky užili. (Za malý obolus prozradíme.) Při procházkách jsme vyzkoušeli i místní Camparispritz či gelato nebo italské těstoviny.

V neděli po mši sv. jsme měli poslední volnou hodinu, a pak jsme vyrazili k autobusu, který nás měl odvézt domů. Já jsem měl ještě jeden zážitek na známé zastávce Termini. Při nastupování do metra jsem ve své kapse objevil prsty, které očividně nepatřily mně. Následně jsem zjistil, že ruka je přirostlá k tělu starší, menší cikánky, která zkoušela, zda náhodou nemám v kapse svoji poslední výplatu. A tak jsem chytl její kabát, kterým přikrývala svoji činnost a snažil se jí trochu potahat či vtáhnout do vozu, abych znepríjemnil

její službu okrádání turistů. Vzhledem k časové tísní, kterou jsem měl, pustil jsem její kabát při zavírání dveří metra a ona tak mohla bez následků zmizet v davu.

Následně jsme vyrazili k domovu. V autobuse jsme strávili poměrně dost času. Měli jsme však s sebou otce Jana Pacnera, který se příjemně staral o naše duchovní návyky. Vzpomněl jsem si také na otce Pia, který cestu ke svatosti viděl v dobrém a poctivém plnění svých povinností.

Nakonec jsme v pondělí před polednem dorazili na Zvonařku unavení, ale připravení na další životní zážitky. A právě teď se vzpamatováváme, abychom byli schopni znovu vstoupit do pracovního procesu.

Petr Kali Hanák

Blízká návštěva s vůní dále

Kdo před více než dvěma lety zavítal do naší farní kanceláře na Lidické, jistě rád vzpomene na velké živé oči a velký otevřený úsměv naší tehdejší tajemnice, sestry SM Bernadety OP, tedy z řádu sester kazatelek neboli dominikánek. Její typické nadšení při setkání s každým, koho jen trochu poznala a pro řeholnici nadstandardní smysl pro humor způsobilý, že jsme ji rádi zvali do Alfa kurzů,

na různé vycházky a výlety, kde nikdy nezkazila legraci a ukázala všem, že zasvěcený život není zdaleka jen hluboká kontemplace a posty (i když o tom, že to vše Bernie plní bezvadně, vůbec nepochybujeme), ale i ozdravující aktivity a sdílení životní radosti. A právě to uzdravování bylo jedním z témat setkání, které za perfektní organizace Víti Mikeškové a originálního pohoštění Lídy Eliášové proběhlo v pátek 28. března v 18.30 v ministrantské sakristii.

Sestra Bernadeta, jak známo, byla před dvěma lety vedením svého řádu shledána natolik schopná a kvalifikovaná, že jí bylo (byť na prestižní) brněnské faře vlastně škoda a od srpna 2022 vede Katolický domov studujících na Praze 1. Hluboké kořeny a stopy, které u nás a v našich srdcích zanechala je důvodem, že mnozí z nás s ní udržují i po tomto odloučení vcelku intenzivní kontakt a nevynechají příležitost k všemožně motivovaným setkáním. A právě poslední motiv byl natolik výjimečný a atraktivní, že prostě nemohlo zůstat u formátu pokecu u kafe v pěti osobách a že je ho třeba sdílet formou veřejné přednášky.

Za vzděláním do tropů

Sestra Bernie má mnoho darů i zájmů. Jeden z nich, v ní začal doutnat relativně nedávno. „Často jsem si říkala – Ježíš učil, šířil radostnou zvěst a na potvrzení toho i uzdravoval, ba dokonce křísil mrtvé.“ A to velmi různě. Slovem, dotykem, speciálním očním těstíčkem nebo i pasivně – tedy i tak, že se velmi silně věřící pohan-ská žena s chronickým krvetokem jen dotkla střapce jeho kaftanu a on poznal, že z něj náhle vyšla síla. Ale to by nesměl být Ježíš, aby si tento jedinečný a úžasný dar nechal pro sebe a víme,

že v jeho jménu uzdravovali i apoštolové.

Modlitbou a vkládáním rukou, jak se píše ve Skutcích. Jedná se o moc, která pochází od Ducha svatého. Člověk, který se modlí za uzdravení, je jen nástrojem v rukou Ducha svatého. O mnoha světcích z dějin církve víme, že tento dar obdrželi a sloužili jím, nicméně spíš upadal v zapomnění v domnění, že snad od apoštolských dob uplynul již dlouhý čas. Ale dary Ducha svatého, jak se o nich píše zejména ve 12. kapitole Pavlova Listu Korint'anům, tedy moudrosti, poznání, víry, uzdravování, zázračných skutků, promlouvání pod vlivem vnuknutí, rozlišování duchů, mluvení neznámými jazyky nebo výkladu, co tím jazykem bylo řečeno, můžeme dostat i dnes.

Tato zkušenost se začala šířit v 19. století prostřednictvím letničního hnutí nejprve v evangelikálních církvích. Později se pak stala základním pilířem charismatické obnovy, která probíhá i v katolické církvi. A proto, že jsme údy těla Kristova, tak každý z nás může obdržet dar jiný.

Sestra Bernadeta říká: „Já vlastně nemůžu zcela bezpečně potvrdit, že jsem ten dar od Boha dostala, ale je fakt, že za mé přítomnosti, modliteb a vkládáním rukou, došlo už vícekrát k uzdravení nebo aspoň k částečné

úlevě od potíží. Důležité je být si vědom, že to není o mých schopnostech, ale že skrze mé ruce a modlitby může Duch svatý působit...”

Bernadeta se dozvěděla, že v provincii se koná v brazilském městě Belo Horizonte v jižní Brazílii týdenní mezinárodní konference pořádaná severoamerickou organizací Global Awakening právě na téma modliteb za fyzické uzdravování. Není zcela běžné, že každé řeholnici, která si zažádá cestu přes půl Zeměkoule je automaticky vyhověno. Ale Bernadetě naopak její provinciálka sdělila: „Když už jedeš tak daleko, využij cesty co nejlépe.“ A doporučila jí ještě navštívit české františkánky působící na misi v Paraguay. S ohledem na délku konference je zřejmé, že tam šlo i o praktické ukázky, jak na to. Na konferenci tedy získala Bernie mnohé cenné zkušenosti, které si zaslouží ještě samostatnou přednášku.

Na čtyři týdny misionářkou

Po skončení konference se Bernie rozhodla vyzkoušet si práci misionářky. Vydala se tedy navštívit misijní stanici Centrum Božího milosrdenství v Areguà poblíž hlavního města Asunciónu založenou bratry minority v Paraguay, kde jsou také jsou od roku 2008 i tři české sestry z Kongregace milosrdných sester III. řádu sv. Františka. Paraguay patří v rámci Jižní Ameriky mezi nejmenší

a nejchudší státy. 95 % obyvatel je indiánského původu, přitom 90 % jsou katolíci. V důsledku válek v minulém století je v zemi výrazný přebytek žen. Sestry františkánky pomáhají místním lidem různým způsobem, např. s mimoškolní péčí o děti, ale i seniory. „Oproti nám jsou Paraguajci daleko otevřenější, upřímnější a bezprostřednější,“ zdůrazňuje Bernadeta.

Misie a Kouzelná flétna

Odtud se vydala i na výlet k relativně nedalekému přírodnímu divu světa – vodopádu Iguazú. Tento vodopád, který má nejvíc samostatných ramen na světě (celkem 270) se podobně jako slavná kanadsko-americká Niagara nachází na hraničním toku mezi Brazílií a Argentinou. Kdo jste viděl film *Misie* (1986) o prvních jezuitských osadách mezi domorodci, vzpomenete si jistě, že tento vodopád hrál v průběhu filmu několik významných rolí. Možná také vzpomínáte na scénu, když mladý misionář poprvé přichází mezi indiány Guarany a jazyka nezná, hraje jim zajímavou melodii na hoboj. Ač jeden nedůvěřivý Guaran mu hoboj vytrhne, přelomí a zahodí, ostatní jsou hudbou z nástroje, který před tím nikdy neslyšeli, zaujati. Hudba tak beze slov překonala bariéry nedorozumění a nedůvěry.

Bernadeta, která si slavnou melodii Ennio Morriconeho pamatovala, tak to

po téměř 300 letech zkusila na skoro stejném místě znovu a ještě k tomu i zazpívala další melodii z filmu. Našla zřejmě zapomenutou cestu k srdcím místních lidí, neboť po domluveném programu jí místní ženy ukázaly jejich svatyni, kde předvedly i velmi působivé obětní rituály jako vysoký projev důvěry a sympatií. Nikomu z misionářů ani jiných odtud nepocházejících osob, byť mezi Guarany žijí, se této cti dosud nedostalo.

Ano, sestra Bernadeta má mnoho možná ještě netušených darů. Jeden je však nesporný. Pomocí velmi živých vlastních fotek, videí, velmi autentickým a nadšeným vyprávěním nadchnout mladé i staré o tom, že v naší víře lze stále něco nového objevovat, zkoušet a získávat.

Igor Kyselka

Kostelnické postřehy

Mám celoživotní problém s dodržováním předepsaného dress code. Ve firmě měl sekretariát v pracovní náplni upozorňovat mě na kravatové akce, abych tam šel přestrojen za slušného člověka a ne za aťáka. Na farním plese jsem s tím problém neměl. Vzal jsem si pro tuto příležitost tu jedinou správnou kravatu, kterou jsem si kdysi zakoupil v našem kostele na jednom severkovském veletrhu. Bez problémů jsem zapadl mezi další vzorně oděné farníky a sličné a spanilé farnice. Že jde o akci křesťanů bylo jasné od začátku. Ke křesťanům tradičně patří charita a vstřícnost k různě postiženým. Hned od prvních tónů hudby nebylo pochyb, že půjde o charitativní koncert pro spoluobčany se zbytkem sluchu. V takové atmosféře jsme snadno naplnili úvodní slova našeho faráře, kdy mluvil o tom, že tento večer by neměl sloužit jen k zábavě, ale také k sblížení a vzájemné komunikaci farníků. Pokud chtěl někdo v sále komunikovat, musel tak činit z blízkosti přímo intimní. Družná atmosféra byla nejen v sále, ale i v předsálí a na kuřáckém dvorku. Tento vydařený ples skončil ve dvě hodiny a farní obětavci ještě víc jako hodinu uklízeli. Už jsem se v životě podílel na organizování mnoha

akcí, tak poznám, kolik to dalo práce a vyžadovalo značné úsilí a spoustu času. Všem, co se podíleli, se hluboce klaním. Zaslouží si veliký metál.

V sobotu 1. března proběhlo Děkanátní setkání mládeže. I když se naše farní mládež nezúčastnila, naše farnost se na této akci významně podílela. Vlastně nejvýznamněji, protože celé setkání bylo věnováno otci jezuitovi Martinu Středovi a roli hlavního protagonisty ztvárnil náš kaplan otec Lukáš. Skupinky mladých plnily úkoly související s životem Martina Středy a navštěvovaly různá místa po Brně. Jedním ze zastavení byl i náš kostel. Já byl pověřen mimořádně náročným úkolem, měl jsem jednotlivým přicházejícím skupinkám povědět něco o obrazu Panny Marie Svatotomské a o vztahu Martina Středy k této ikoně. Když jsem to slíbil, považoval jsem to za jednoduchý úkol, informuji o našem kostele rád, ale na poslední chvíli mi řekli, že na to mám jen pět minut, protože mladí těch zastavení mají hodně a času mají málo. Bylo mi jasné, že tohle nezvládnou. Mám sice pro návštěvníky, kteří si přejí co nejstručnější výklad, připraven jeden minutový: „Vážení návštěvníci, vítám vás v kostele svatého Tomáše. Pro vyjádření jeho významu a krásy nemáme slov. Děkuji vám za pozornost a těším se zase někdy nashledanou.“, ale pro tuto příležitost mi nepřípadal vhodný.

Nakonec jsem to zvládal za sedm až osm minut. Snad mi Martin Středa a otec Lukáš odpustí.

13. března slavíme výročí posvěcení našeho kostela. Už tu v minulosti byla párkrát snaha oslavit to nejen slavnostní mší, ale po ní i posvícenskou veselicí, jen to nemá u nás tradici. Chtěl jsem zkusit posvícení zorganizovat a jestli se to ujme, udělat to pořádně příští rok, kdy má náš kostel kulaté výročí. Chystám narozeninové oslavy rád, dokonce jedna v naší farnosti byla pro mne rekordní. Před lety mě náš tehdejší kaplan o. Jakub Tůma požádal, abych k jeho 30. narozeninám připravil pohoštění pro 200 hostů. Nějak jsem to neodhadl a bylo toho asi pro 250. Toto množství už nikdy nepřekonám.

Letošní slavnostní mše byla vydařená, pozvaní nejbližší sousedé od Jakuba a jezuitů přišli v tom nejvyšším možném zastoupení, koncebrovali o. Jan Pacner i o. Josef Stuchlý. Jen naši farníci nepřišli, alespoň ne v nějak o moc větším počtu než chodí

večer ve všední den. Dokonce i „Hobubí letka“, která pravidelně vyzobává všechny akce, kde se poskytuje občerstvení zdarma, vyslala méně zástupců než obvykle. Tato akce se mi poněkud nepovedla. Hlavně se mi nepodařilo sestavit nějaký tým, který by se pro oslavu narozenin kostela nadchl. Měl jsem pocit, že i těch pár nejbližších přátel, kteří mi přišli večer pomoci, to udělalo jen kvůli mně. Všechno předem připravené pohoštění se zkonsumovalo, ale byl jsem připraven, že budu postupně dodávat další, ale to nebylo potřeba. Poprvé jsem na takové akci dal na stůl i krabici na finanční příspěvek a vybrala se maximálně desetina nákladů na suroviny. Smiřuji se s tím, že nejsme narozeninová farnost. Loni v září měla naše farnost 240, ale prošlo to bez povšimnutí. Připravoval jsem se, že upeču narozeninový dort s dvěstěčtyřicítkou na farní den, ale ten byl nakonec zrušen z obavy před řáděním nekalých živlů.

V sobotu 15. března se kostel zcela zaplnil přáteli Marušky Witty Veselé a jejích rodičů, kteří toho pro farnost tolik udělali a stále dělají. Loučili jsme se, nikdo nevíme na jak dlouho, s Maruškou, která nás tragicky opustila. Znal jsem ji od předškolního věku a několik let jsme se slečnou Witty hráli hru na vzájemné tokání, dvoření a uctivé lichotky. Celou dobu

jsem ji vnímal jako hezké a usměvavé děvčátko. Ať odpočívá v pokojné náruči Pána Ježíše. Nezapomeneme.

Na závěr 3. postního týdne nás v Brně navštívila všemi milovaná sestra Bernadeta. Měli jsme s ní několik osobních setkání, přednášela na kurzu Alfa a v pátek večer i v sakristii kostela. Tam mluvila o svém jihoamerickém pobytu, kam jela hlavně do Brazílie na konferenci o modlitbách za uzdravení, ale navštívila i Paraguay, kde byla několik týdnů u misionářek sester františkánek. Uzdravovacím modlitbám se hodlá věnovat a byla svědkem i několika zázračných uzdravení. Přejí jí v této činnosti mnoho úspěchů, jen by to neměla moc přehnat, jinak udělá ze všech zdravotníků nezaměstnané.

Hned následující den jsem na Petrově absolvoval Kurz průvodců v sakrálním prostoru. Neočekával jsem, že se dovím něco moc nového, dělám průvodce po našem kostele už skoro 8 let a podle ohlasů úspěšně. Vůbec mě nenapadlo, že by tento kurz pro mě byl tak významný. Spokojený rutinér ale dostal pořádnou ránu. Způsobila ji přednáška doc. Kopečka z olomoucké Teologické fakulty. Od začátku mi bylo jasné, že kostel není vitrinové muzeum, že nemohu říkat vpravo vidíte, vlevo vidíte, ale dávat vše do souvislostí. Léta jsem

návštěvníkům kostela předával informace o historii i umění související s naším kostelem. Doteď úplně nechápu, jak jsem mohl být tak pitomý, že mi samotnému nedošlo, že to dělám špatně, nebo přinejmenším omezeně. Otec Kopeček nám řekl, že kostely, na rozdíl od většiny hradů a zámků, stále slouží stejnému účely, pro který byly postaveny. Takže je potřeba návštěvníkům přiblížit vše nejen z hlediska historického a uměleckého, ale i duchovního, liturgického a teologického. Toto jsem při provázení kostelem nedělal. Jen při návštěvách různých škol. Ty k nám s dětmi chodí právě proto, aby jim ukázaly, co se v kostele děje a historie ani umění je nezajímají. Musím si teď předělat vše, co mám jako průvodce připraveno a doplnit si i ten třetí rozměr, se kterým je možno návštěvníky seznamovat. Po tolika letech vylepšování výkladu, jsem musel být z vnějšku nakopnut, aby mi došlo, že už od začátku to dělám blbě. Tož zase su o něco míň hlópe.

Pavel Pandan Zahradník

Příběh pro děti

U nedělního oběda se potkala celá rodina, ale každý byl zahloubán do

svých myšlenek. Předškolák Pepík už se těšil na zápis do první třídy a piloval básničku, kterou vybrali s maminkou z oblíbené knížky. Zato pátáčka Ema byla nervózní z blížících se přijímaček na gymnázium. Jak přemýšlela nad řešením jedné z úloh, neslyšela ani tátu, který ji už po třetí prosil, ať mu podá solničku. „Emi, kde máš hlavu?“ Smál se malý Pepík. Emča ale jen zavrčela, aby se staral o sebe a bráškově se v očích objevily malé slzičky. A to už táta zasáhl: „Já vím, že termín zkoušek se blíží a všechno úsilí je teď třeba vložit do pořádné přípravy. Ale určitě je dobré věnovat čas i odpočinku, jak se to osvědčilo už při stvoření světa“. Maminka se pousmála, Pepíkovy slzičky zmizely a Ema se trochu zastyděla, že se nechala unést obavami, jak to všechno dopadne. Vysoukala ze sebe tichou omluvu a po obědě vybrala společně s bráškou deskovku, u které se všichni výborně pobavili. Večer v posteli na ni ale zase padla tíseň. Tatínek zrovna děkoval v modlitbě za krásný den, a tak Ema hned přidala svou přímluvu: „Pane Bože, prosím tě o sílu do učení, ale taky o pokoru přijmout výsledek, ať už bude jakýkoli.“ Maminka s tatínkem se na sebe tiše usmáli a věděli, že je jejich dcerka v těch nejlepších rukách.

Veronika Veverka Papoušková

BYSTRÉ HLAVY

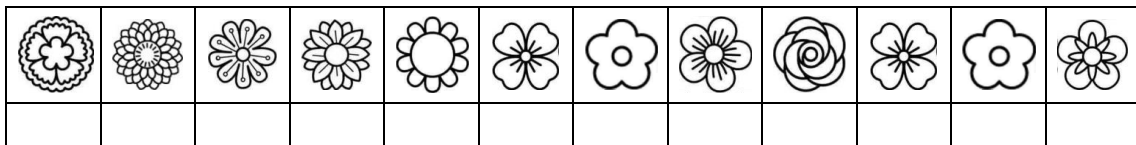
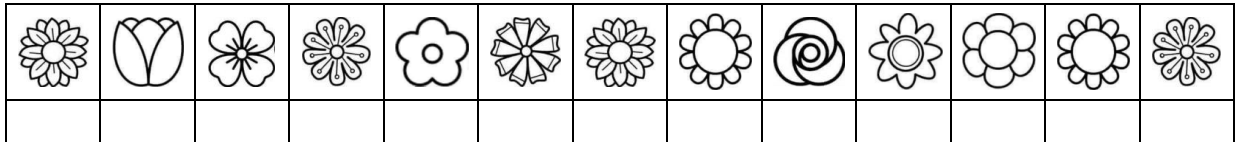
PRO NEJMENŠÍ

VELIKONOCE. Najdeš mezi obrázky 15 rozdílů?

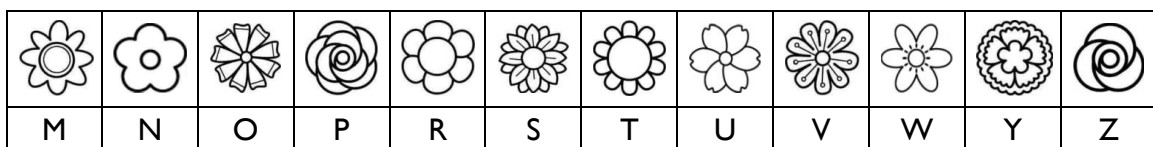
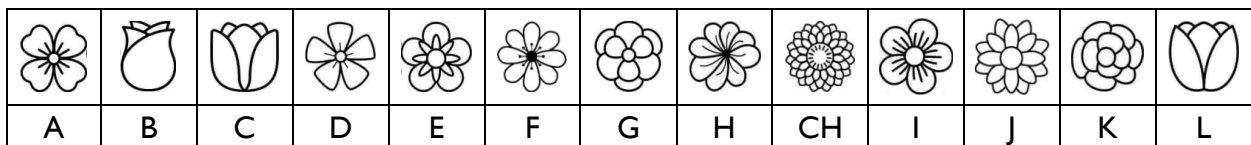

PRO STARŠÍ

KVĚTINY. Pomocí obrázkového klíče vylušti šifru.

Klíč:

obrázky: <https://cz.pinterest.com/>

Klára Špunta Zelinková

VELIKONOCE 2025 V KOSTELE SV. TOMÁŠE

Mimořádné zpovídání během Svatého týdne

- * v úterý a ve středu od 15.30 do 18.00 hodin
- * na Zelený čtvrtek od 15.30 do 17.00
- * během obřadů Svatého třídění se v našem kostele nezpovídá

17. 4. 2025 – Zelený čtvrtek

- * není ranní mše
- * 17.30 mše sv. na památku Večeře Páně
- * po mši adorace „v Getsemanské zahradě“ do 20 hodin

18. 4. 2025 – Velký pátek

- * den přísného postu (půst od masa a půst újmy)
- * dnes se neslaví žádná mše sv.
- * 9.00 Křížová cesta v přírodě
- * **15.00** obřady na památku umučení Páně (latina/čeština)

19. 4. 2025 – Bílá sobota

- * dnes se nekoná žádná bohoslužba
- **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně**
- * **21.00** Velikonoční vigilie (křest dospělých)

20. 4. 2025 – Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

- * bohoslužby v 7.45 – 9.00 – 11.00 – 19.30
- * mše sv. v 9,00 se zpěvem chrámového sboru

21. 4. 2025 – Velikonoční pondělí

- * bohoslužby v 7.45 – 9.00 – 17.30